

Retraite 8-12 oktober 2024
In Huis Raphael

Dag lieve mensen,

Een kleine samenvatting van een lezing van zuster Valapilla in Engeland.

Toen ik nog een jong meisje was heb ik Jezus gezegd: "Ik wil geen non worden".

Ik kan niet zonder mijn ouders en mijn familie. Ik wil Jezus echt niet volgen en ik kan niet zonder mijn ouders. U kunt mijn oudere zuster hebben. Zij past beter in het klooster dan ik. Maar Jezus heeft haar gezegd: "Nee, ik bedoel jou".

Diezelfde God heeft mij geroepen toen God Abraham heeft riep. Diezelfde. "Ga naar dat land wat ik je zal tonen". In mijn geval was het Duitsland. Ik heb maanden gehuild, gehuild bij Jezus. Ik kan echt niet leven zonder mijn ouders. Maar wat heeft God van mij verlangd? 8 jaren heb ik mijn ouders en familie niet gezien of gehoord. Dit was een enorm offer. Ik was een van de eerste meisjes die uit Azië naar Europa zijn gekomen.

Op school was ik altijd heel actief ik zong en was heel levenslustig. God heeft ook soms deze mensen nodig! Maar ik ben altijd blij en gelukkig dat ik ja heb gezegd tegen Jezus.

We hadden de eerste jaren veel plezier in het klooster. Maar na al deze jaren besef ik ook dat Jezus die mij geroepen heeft er altijd bij was en ook nu nog. We waren op de boot en werden allemaal zeeziek. We dachten nu gaan we dood en dan voeren ze ons aan de grote vissen in de zee. Maar ik besef: Hij is bij ons en hij heeft een plan met ons. Een goed plan. Niet een plan van onheil. God heeft met ieder van ons een plan. Hij heeft ons niet alleen gevormd en leven gegeven en adem in ons geblazen. Zo werden we levend. Daarom is Gods leven en geest in ons in ieder van ons. En een ieder van ons is Zijn eigendom. Alles en iedereen is Zijn eigendom. Geloven jullie dat? In het begin heb ik geleerd zuster te worden en werd door een naald geïnfecteerd. En heb toen 9 jaar met geelzucht rondgelopen. Ik heb eigenlijk niet geweten waarom ik zoveel moest lijden. Maar ik heb bijna altijd ja gezegd tegen Jezus. Ik was altijd moe en op een gegeven moment kreeg ik zo'n pijn dat men de ziekenauto heeft geroepen. Ik dacht toen nu moet ik sterven!! Ik heb toen Jezus gezegd ik wil nog niet sterven zonder eerst mijn vader en moeder te hebben gezien. In de kamer waar ik lag, lag nog een non en die stierf deze nacht. Ik dacht toen: nu ben ik aan de beurt. Ik heb gebiecht, zieken zalving ontvangen. Ik heb wel iedere dag de bijbel gelezen die van mijn moeder was geweest. Ik maakte de bijbel open en wilde echt weten wat Jezus me nu wilde vertellen. Sterf ik nu maar, dacht ik en zeg me iets! Dat was altijd de wijze waarmee ik met Jezus sprak. Ook al als klein kind.

Toen na een tijd was mijn galblaas gesprongen. Dit hadden de dokters niet in de gaten. Ik werd opnieuw geopereerd. Toen begreep ik dat God mensen nodig heeft om met Hem te lijden!! Geloven jullie dit? Met ieder lijden krijgen we een vernieuwing en komen we dichterbij Jezus. Hij heeft mij zo vaak getest, maar ik heb de tests altijd doorstaan!!

En zo heeft God uit zulk een klein meisje een groot instrument gemaakt voor Hem. Het is belangrijk te weten dat we zonder God niets kunnen.

Iedereen heeft de gave van de Heilige Geest ontvangen. U allemaal.

Misschien weet u niet dat u dit heeft. U moet dit ontdekken!

Op een keer kreeg ik heel veel pijn in mij heen kon zelfs niet meer lopen en moest in de rolstoel. De dokter zei: je hebt 2 tumoren die moeten morgen verwijderd worden met een operatie. En de 2 tumoren zullen worden verwijderd van het bot. Misschien hebben we nog extra bot nodig van uw heup. Er was niemand om mij te troosten!! Maar God zij dank, Jezus was er, ik heb hem aanschouwd aan het kruis. En ik zei Hem: tot vandaag heeft u mij 2 gezonde benen geschonken en 2 gezonde ogen. Ik heb alles van u gekregen en nog nooit heb ik u bedankt! Voor alles wat we hebben mogen ontvangen. We vergeten vaak dat alles van God is. En toen begon ik voor het eerst in mijn leven te danken en te loven voor alles wat ik heb mogen ontvangen en zelfs als ik in de rolstoel zal belanden zal ik nog proberen voor de mensen te zorgen als zuster.

De volgende dag werd ik geopereerd. 12 dagen moest ik wachten op de uitslag of het kanker was of niet. In bed ben ik opnieuw begonnen veel in de bijbel te lezen en God heeft mij altijd getroost. Ik ben met je, wees niet bang!! Ik ben je God die je aan de hand vast houdt. Aan mijn hand zul je lopen en ik zal een groot instrument van je maken. En na 12 dagen zag ik na de Heilige communie een groot oplichtend kruis voor mij opdoemen. Ik begon te huilen en voelde een enorme vreugde. Ik vroeg me af: ben ik nog normaal? Is dit werkelijk van God? Op dat moment kwam een medezuster naar binnen. Zij vroeg waarom huil je? Ach zeg het niemand, ik heb een groot kruis gezien. Je mag het alleen met niemand delen en ik vraag mij af of ik nog normaal ben. Toen kwam de uitslag. Ik had geen kanker! Dit was voedsel voor mij. Door dit lijden ben ik in mijn geloof gesterkt. Als zuster wilde ik nooit zonder één Heilige mis te missen of ik mij nu slecht voelde of niet: ik ben gegaan. En dat heeft mij zo geholpen. Het was een goede ontwikkeling voor de betrekking tussen Jezus en mij. Deze ziekte was goed voor mij, anders zou ik nu niet bij jullie staan.

Hij heeft mij geroepen en ondertussen heb ik op alle 5 de continenten het woord van God kunnen verkondigen. Alleluja.

Als u dit zo leest dan ziet u dat zuster Valapilla alle ongemakken weet om te zetten die zij heeft meemaakt in een positieve leerervaring. Jezus heeft dit gebruikt om haar te vormen tot wie zij nu mag zijn voor Jezus.

Dat zal zeker ook voor ons zo het geval zijn.

Echter, als men zwaar ziek is, is dit toch soms moeilijk te begrijpen.

Onlangs kwam ik in Hengelo in de kerk een vader tegen, vergezeld met zijn 10 jarige zoon (nog 2 kinderen thuis)

Hij vertelde me dat zijn vrouw ms had en reeds veel ongemakken kende. Ondanks dat was hun geloof onverminderd sterk zo vertelde hij. Hij bad iedere dag met zijn vrouw en kinderen. Dit gaf hen de kracht om het te doorstaan. En toen vertelde hij iets wat ik tot nu slechts weinigen heb horen zeggen: We zijn beiden dankbaar dat mijn vrouw dit offer mag dragen voor Jezus. Om een stukje van zijn kruis mee te mogen dragen. Dit was zeer bijzonder.

Nu volgt een getuigenis van een echtpaar uit Italië die ik voor het eerst mocht ontmoeten tijdens een retraite in Medjugorje. Zij komen nog regelmatig naar de gebedsdagen van zuster Valapilla. Het is geen getuigenis van genezing, maar het ontstaan van een roeping. Best bijzonder, zeker als we de herhaalde opmerkingen van de zuster in gedachte nemen.

Wie heeft God gevraagd wat zijn plan met ons is?

Zuster, priester, een werkzaam leven? Etc. Dit doen er maar weinigen.

De roeping van Margareta Huber

“Wees niet bang, want Ik heb je verlost. Ik heb je bij je naam genoemd, je bent van mij” Isa. 43.1

Dit Bijbelvers stond op de uitnodiging die deze zomer vanuit Auerbach naar Zuid-Tirol ging.

“Wij volgen Gods oproep tot religieuze status en zijn blij dat wij zijn toegelaten tot het noviciaat van de Schoolzusters van de Notre Dame.” De foto van drie jonge, stralende vrouwen stond op de voorpagina van de krant. In het midden Margareta Huber uit St. Lorenzen, rechts en links van haar Anne en Natalie, beiden uit Duitsland.

Vele harten werden geraakt op 26 augustus 2023, de dag van de intreding. Vrienden, kennissen en familieleden zijn helemaal gekomen om samen deze bijzondere geloofsviering te vieren. Zuster Maria Klara is nu de naam die Margareta mag dragen. Een tweejarig noviciaat ligt voor haar, waarin ze kennis zal maken met het kloosterleven en een ware, levende relatie met God.

De beschrijving van haar leven begint in haar kindertijd. Ze bracht een gelukkige jeugd door met traditionele katholieke waarden in haar familie in St. Lorenzen. Naast de basisschool en de middelbare school was ze heel actief bezig met sport en probeerde een breed scala aan sporten uit. Bovenal wijdde ze zich aan het tennissen en later handbal in haar zeer succesvolle team. Het was dan ook geen verrassing dat ze altijd wist dat haar werk iets met sport te maken moest hebben. Wat in al deze drukke jaren vooral opvalt is haar medeleven en rechtvaardigheidsgevoel. Ze heeft met volle inzet vele veldslagen gestreden voor de weerlozen en gemarginaliseerden en gaf hen graag aandacht en respect.

Toen ze op de middelbare school zat, werd ze getroffen door een vreemde ziekte die al haar kracht en al haar wil om te leven wegnam. Ze kon lange tijd geen lessen meer volgen of in haar geliefde handbalteam spelen. Het herstel was ook een vreemd hoofdstuk dat vandaag de dag nog steeds niet volledig

kan worden begrepen. De ervaring dat je zonder prestatie en zonder succes vanuit menselijk perspectief waarde en gemeenschap verliest, heeft zijn stempel op haar hart gedrukt en was zeker een pijnlijke stimulans om na te denken over de zin van het leven...

Na het voltooien van de middelbare school begon Margareta sport en aardrijkskunde te studeren in Innsbruck. Door een verscheidenheid aan ervaringen kwam de vraag naar de betekenis en het waarom van het menselijk bestaan keer op keer naar voren.

Halverwege deze tijd kwam ze, als door een wonder, naar het Raphael-huis voor een jeugdretraite. Zr. Margaritha en Pastor M. Huber zouden de meest prominente mensen worden op de weg naar haar roeping. Na de eerste paar dagen, die niet zo gemakkelijk te verteren waren, kwam de tijd voor bekentenis. Dit sacrament, dat zo verkeerd werd begrepen en lange tijd niet werd gebruikt, liet alle genaden stromen die men zich zelfs niet kan voorstellen. Een immense bevrijding van alle lasten, een diepe verlossing, innerlijke genezing en bekering en een ervaring van God zetten haar hart in vuur en vlam - voor Jezus! Ze wilde hem meenemen de wereld in en voor hem werken.

Thuisgekomen beseftte ze al snel dat het niet zo eenvoudig was, dat de jongeren die ze wilde bekeren zich van haar afkeerden en dachten dat ze gek was.

Kort daarna brak ze haar eerdere studie af en begon theologie te studeren, eerst in Innsbruck en daarna in Brixen in Zuid-Tirol. De stenen op het pad waren soms behoorlijk massief en bemoeilijkten het vooruitkomen. Door retraites en gebedsdagen, vooral in Huis Raphael, door gesprekken met goede priesters, pelgrims op de Jacobsweg en pelgrimstochten naar Medjugorje slaagde ze erin haar geloof te behouden en te versterken en het nooit te verliezen. Vanaf dat moment was de vraag naar Gods wil voor haar leven altijd aanwezig. Margareta wijdde zich volledig aan het luisteren met een open hart en veel goede wil.

In maart 2017 richtten Margareta en verschillende jongeren een "Avond van Barmhartigheid" op met de Heilige Mis en daaropvolgende Eucharistische Aanbidding - elke vrijdag vanaf 21.00 uur. Van de jeugdgroep blijven alleen zij en Mirjam, haar waardevolle vriendin in het geloof, over. Jarenlang organiseren ze samen deze avonden week na week met hun mooie, diepgaande liederen en gebeden... Na hun afscheid (want ook Mirjam is vertrokken...) wordt deze avond vandaag voortgezet door enkele gelovige mensen in hun geest. Na het afronden van haar studie werkte Margareta twee jaar als lerares in een nabijgelegen klooster. Maar zelfs toen vond haar verlangen om voor Jezus te werken en te evangeliseren niet de juiste grond.

Door Gods voorzienigheid leerde Margareta tijdens een korte vakantie in Assisi de schoolzusters van Auerbach kennen en werd haar interesse voor dit klooster

gewekt. Ze ging er meerdere keren naartoe om een paar dagen door te brengen. Ze voelde zich erg op haar gemak in de gemeenschap en besloot een jaar als lerares in het aangrenzende kinderdagverblijf te gaan werken en haar roeping te onderzoeken. Het liefdevolle samenzijn in het monastieke leven, het diepe, authentieke katholieke geloof, de eucharistische aanbidding, de mariale oriëntatie... alles wat haar hartje begeerde werd haar hier aangeboden.

Margareta voelde dat ze was aangekomen op de plek waar God haar wilde hebben, en nam de grote stap om zichzelf als beginneling volledig beschikbaar te stellen aan de Heer.

De volgende woorden spreek je niet ledig uit, maar komen uit de grond van je hart en zijn verankerd in je hele wezen:

"Ik wil zoveel mogelijk zielen naar de hemel lokken, ik wil het vuur in de harten van mensen aansteken, ik wil zijn wie God wil dat ik ben..."

Dit is het verhaal van een roeping in de moderne, goddeloze wereld van vandaag – en het is nog niet voorbij – het is nog maar net begonnen...

Zuster Maria Klara kan nu een bouwsteen zijn in het grote werk dat zich zal ontwikkelen tot een levendige, jonge, stralende kerk. De Drie-ene God is de bouwmeester die met vriendelijkheid en liefde de touwtjes in handen heeft en zijn heilsplan voor de hele wereld realiseert.....

Geschreven door: Martina Huber, moeder van zuster Maria Klara (Margareta Huber)

Bijzonder om te mogen lezen hoe een roeping zo kan ontstaan.

De zeer sterke basis van geloof was de eerste vorming, in dit zeer gelovige gezin.

De eerstvolgende gebedsdag zal met Pinksteren zijn.

Sorry, ik had de verkeerde datum opgegeven in de laatste nieuwsbrief. Maar Pinksteren valt ook in Nederland op 19 en 20 mei. Met dank aan de vele berichten hierover.

U kunt zich hier nog voor opgeven. De kosten zijn wat gestegen (huur busje etc) naar 120 euro per persoon. Hier is bij inbegrepen het vervoer en ons verblijf in Huis Raphael. Vertrek meestal rond 12.30 vanuit Nederland nadat iedereen is aangekomen op de verzamelplek. Neem contact met mij op als u geen vervoer heeft naar de verzamelplek, dan verzinnen we samen een oplossing.

Geplande aankomst rond 17.00 uur dan volgt de Heilige mis en vervolgens avondeten. Na ons avondeten is er de mogelijkheid tot biechten. De volgende dag begint de gebedsdag rond 08.30 uur en duurt in de regel tot 16.00 uur. Dan zal ook direct met de terugreis worden begonnen.

De retraite staat dit jaar gepland van 8-12 oktober in Huis Raphael. Zuster

Valapilla heeft hiervoor haar toestemming gegeven. Ine Stassen zal voor de vertaling zorgen.

Er zal wederom een bus vertrekken vanuit Antwerpen via Genk naar Heerlen en dan vervolgens naar Bad Soden.

Inschrijven zal vanaf 20 mei mogelijk zijn.
